Hänsel, Gretel şi Rosina

(Costin Popa – 4 ianuarie 2010)

Opera Naţională Bucureşti nu a dorit să bifeze trecerea în noul an fără o premieră scenică, eveniment mult aşteptat încă de la începutul stagiunii. S-a adresat de data aceasta tuturor categoriilor de spectatori, nu numai celor consacraţi. Aşadar, pentru cei mari, pentru cei mici îndeosebi, **Hänsel şi Gretel** de Engelbert Humperdinck, opus renumit în literatura lirică încă de la finele secolului al XIX-lea (dirijorul primei reprezentaţii a fost nimeni altul decât Richard Strauss) şi inspirat de cunoscuta poveste a Fraţilor Grimm.

Cu toată tenta de basm, cu toată direcţionarea către sensibilitatea şi imaginaţia copiilor, opera **Hänsel şi Gretel** este departe de susceptibilitatea de a fi tratată cu superficialitate. Dincolo de tramă şi viziune teatrală, orchestraţia trimite la consistenţa wagneriană (să nu uităm că Humperdinck i-a fost apropiat bardului de la Bayreuth), construcţia de pe portativ cere voci serioase, încadrarea stilistică a cântului este un dat obligatoriu.

Generic vorbind, producţia teatrului de pe Splai a răspuns exigenţelor. Şi mă refer îndeosebi la regia Andei Tăbăcaru Hogea, o concepţie cvasi-minimalistă, care a îmbinat simbolurile (pădurea de... creioane!) cu detaliul, fantasticul (îngerii zburători) cu realul, modernul cu fantezia în parametri clasici. Susţinând ideile, scenografia semnată de Adriana Urmuzescu a demarat simplist şi oarecum monocrom, susţinută de proiecţii pe fundal (lighting design Cornel Vladu), pentru ca apoi, în actul Vrăjitoarei, să explodeze în coloristică abundentă – casa de acadele, cu alură de... submarin şi desen atractiv stilizat. Foarte inspirate au fost cadrajele cu Zâna nopţii, Zâna zorilor şi cu spiriduşii în chip de licurici clipitori care, în debutul actului secund, inundă chiar sala, spre deliciul micuţilor. O bilă albă pentru coregrafia Simonei Şomăcescu. Nu lipsesc acrobaţiile imaginate de Ama Butoiescu de la Circul Globus din Bucureşti. În două vorbe, tot ceea ce poate fi numit antren şi mişcare.

Dacă impurităţile şi aproximările Preludiului operei m-au făcut să mă întreb cam cât s-a repetat cu orchestra, odată cu intrarea în susţinerea vocală propriu-zisă, impresia s-a mai echilibrat, rămânând totuşi sesizabilă discrepanţa dintre sonorităţile venind din fosă şi cele din scenă. Mai concret, cel puţin în cunoscutul duet, mezzosoprana Hänsel şi soprana Gretel s-au văzut acoperite de instrumentişti. Păcat pentru vocile frumoase ale celor două Mihaele, Işpan şi Stanciu.

Bine integraţi în spectacol au fost baritonul Florin Simionca (cu bună proiecţie de glas în rolul Tatălui Peter) şi soprana Madeleine Pascu (Mama Gertrud).

Momentul de comic extrem, caricatural în tuşe groase, a venit din partea mezzosopranei Adriana Alexandru (Vrăjitoarea „Rosina”), întotdeauna o excelentă interpretă a rolurilor de compoziţie, cărora le dăruieşte întregul său talent actoricesc, de concentrare exclusivă. Alte personaje au fost potrivit întrupate de Simonida Luţescu (Zâna nopţii) şi Valentina Tudose (Zâna zorilor). A dirijat Vlad Conta.
Hänsel şi Gretel pe prima scenă lirică bucureşteană, un spectacol pentru toată lumea!